

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 821/2018
04.09.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић, Веска Крстајића и Радослава Петковића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ, у вези члана 61. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Чедомира Стојковића и окривљеног АА, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Смедереву К 31/2016 од 01.06.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1086/2017 од 19.10.2017. године, у седници већа одржаној дана 04.09.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Чедомира Стојковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Смедереву К 31/2016 од 01.06.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1086/2017 од 19.10.2017. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Смедереву К 31/2016 од 01.06.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1086/2017 од 19.10.2017. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Смедереву Кв 208/15 од 16.10.2015. године, дозвољено је понављање кривичног поступка у корист окривљеног АА у предмету Вишег суда у Смедереву К 30/10 који је правноснажно завршен пресудом Вишег суда у Смедереву К 30/10 од 10.04.2012. године и Апелационог суда у Београду Кж1 166/13 од 25.12.2013. године, само у делу одлуке о кривичној санкцији, и у том делу је наложено одржавање главног претреса, док је у преосталом делу захтев за понављање кривичног поступка одбијен. Истим решењем одложено је извршење пресуде Вишег суда у Смедереву К 30/10 од 10.04.2012. године која је преиначено правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 166/13 од 25.12.2013. године, а којом је окривљеном АА изречена казна

затвора у трајању од две године и шест месеци до правноснажног окончања поновљеног кривичног поступка из претходног става овог решења.

Пресудом Вишег суда у Смедереву К 31/2016 од 01.06.2017. године, делимично је стављена ван снаге правноснажна пресуда Вишег суда у Смедереву К 30/10 од 10.04.2012. године која је преиначена у погледу правне квалификација одлуке о кривичној санкцији пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 166/13 од 25.12.2013. године и то тако што је кривично-правне радње окривљеног АА правно квалификовао као кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 61. КЗ осуђује на казну затвора у трајању од једне године и једног месеца у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 07.08.1998. године па до 05.01.1999. године и на новчану казну у износу од 5.000.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико окривљени новчану казну не плати у остављеном року суд ће исту заменити казном затвора и то тако што ће за сваки започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом одлучено је да ће о трошковима кривичног поступка и паушалу бити одлучено накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1086/17 од 19.10.2017. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца адвоката Чедомира Стојковића у преосталом делу и пресуда Вишег суда у Смедереву К 31/16 од 01.06.2017. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Чедомир Стојковић, као и окривљени АА, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. и став 2. у вези члана 439. тачка 1. и члана 441. став 3. и због, како то произлази из садржине захтева, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1.ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеном изрећи блажу кривичну санкцију односно да побијане пресуде укине „и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање“.

Након што је примерке захтева за заштиту законитости сходно члану 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 490. ЗКП.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Чедомира Стојковића је неоснован, а да је захтев за заштиту законитости окривљеног АА недозвољен.

Бранилац окривљеног правноснажне пресуде побија због повреде закона из члана 439. тачка 1. ЗКП при чему не указује због чега сматра да повреда Кривичног закона постоји ако је кривични закон повређен по питању да ли је дело за које се оптужени терети кривично дело, док је у образложењу захтева навео да суд приликом одмеравања казне није на правилан начин ценио олакшавајуће и отежавајуће околности на страни окривљеног, што, по налажењу Врховног касационог суда представља чињенично питање, због чега се Врховни касациони суд није упуштао у разматрање и оцену изложених навода захтева, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног правноснажне пресуде побија и због повреде Кривичног закона из члана 441. став 3. ЗКП, због које повреде је подношење захтева дозвољено окривљеном, преко браниоца, а која повреда би се састојала уколико је о досуђеном имовинскоправном захтеву или одлуци о одузимању имовинске користи проистекле из кривичног дела суд својом одлуком повредио законске одредбе.

Међутим, како суд у правноснажним пресудама није донео одлуку о досуђеном имовинскоправном захтеву или одлуку о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, то Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљеног да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП.

Бранилац окривљеног правноснажне пресуде побија и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, наводима да је у односу на више од половине радњи извршења кривичног дела у питању које су окривљеном стављене на терет да их је починио током 1997. године наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења у смислу одредбе члана 103. и 104. КЗ.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 485. став 1. тачка 4. ЗКП, прописано је, између осталог, да се захтев за заштиту законитости може поднети и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП учињене у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Из ове законске одредбе несумњиво произлази да се питање наступања застарелости кривичног гоњења не може поставити у поновљеном поступку, што је конкретно случај.

Одлучујући о захтеву за заштиту законитости окривљеног АА Врховни касациони суд је исти оценио недозвољеним.

Наиме, како је одредбом члана 483. став 1. ЗКП прописано да захтев за заштиту законитости могу поднети Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац, док је одредбом члана 483. став 3. ЗКП прописано да захтев за заштиту законитости

окривљени може поднети искључиво преко браниоца, то је Врховни касациони суд нашао да окривљени није овлашћен да сам поднесе захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке, већ да је овлашћен да то учини искључиво преко свог браниоца, због чега је захтев за заштиту законитости окривљеног АА као недозвољен одбацио.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. у вези члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП одлучио као у изреци под I и II ове пресуде.

Записничар-саветник

Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија

Зоран Таталовић,с.р.